

Înaltpreasfințitul Părinte Adrian Hrițcu – 8 ani de la trecerea în veșnicie

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Hrițcu', with a long horizontal stroke above it.

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2021

CUPRINS

Evocări	9
1. PF DANIEL, Patriarhul României – <i>Un ierarh român misionar în Europa – Arhiepiscopul Adrian Hrițcu (1926-2013)</i>	11
2. IPS TEOFAN, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei – <i>Cuvânt la înmormântarea IPS Adrian Hrițcu</i>	15
3. IPS TEOFAN, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei – <i>Arhiepiscopul Adrian Hrițcu – O viață cât o carte de istorie</i>	18
4. IPS IOSIF, Mitropolitul Ortodox Român al Europei Occidentale și Meridionale – <i>Cuvânt la înmormântarea IPS Adrian</i>	21
5. IPS SERAFIM, Mitropolitul Ortodox Român al Germaniei, Europei Centrale și de Nord – <i>Arhiepiscopul Adrian Hrițcu, un arhieru smerit și misionar</i>	24
6. IPS IOACHIM, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului – <i>Cuvânt la înmormântarea IPS Adrian</i>	26
7. IPS IOACHIM, Arhiepiscopul Romanului și Bacăului – <i>Arhiepiscopul Adrian Hrițcu – un ierarh atipic într-o lume tipic secularizată</i>	31
8. PS MACARIE, Episcopul al Europei de Nord – <i>La comemorarea unui păstor al românilor din diaspora occidentală</i>	41
9. PS TIMOTEI Prahoveanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureștilor – <i>Pribeag pe drumul vieții. Lupta unui ierarh și mierea de pe drumul pelerinului</i>	43
10. PS VARLAAM Ploieșteanul, Episcop-vicar Patriarhal – <i>Cuvânt la Parastasul de 7 ani al IPS Adrian Hrițcu (Mănăstirea Pogreț, 22 februarie 2020)</i>	52

11. Arhim. Dosoftei ȘCHEUL, mare ecleziarh al Catedralei din Iași – <i>Înaltpreasfințitul Părinte Adrian, ierarhul cu multe daruri</i>	56
12. Arhim. Arsenie BUTNARU, starețul Mănăstirii Vlădiceni – <i>Amintire pioasă pentru Arhiepiscopul cel smerit și răbdător, omul lui Dumnezeu</i>	59
13. Arhim. Ghenadie ȘERBAN, starețul Mănăstirii din Rosiers – <i>Un ierarh modest, smerit și mult încercat</i>	64
14. Arhim. Mihail DANILIU, egumenul Schitului Vovidenia – <i>„Aș vrea să devin viețuitor al Vovideniei”</i>	67
15. Arhim. Andrei VINCA – Catedrala Mitropolitană din Iași – <i>Din întâlnirile mele cu Înaltpreasfințitul Adrian, păstorul harnic, modest și evlavios</i>	72
16. Arhim. Valerian RADU, mare ecleziarh al Catedralei din Suceava – <i>Ierarhul smereniei și al dragostei de neam</i>	75
17. Arhim. Nectarie PETRE – vicar administrativ al Arhiep. Europei Occidentale – <i>Smerenia și bunătatea Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop Adrian</i>	77
18. Arhim. Irineu DOGARU, Mănăstirea Cotroceni – <i>IPS Adrian, Arhiepiscopul pribeag</i>	81
19. Protos. Benedict CARP, starețul Mănăstirii „Sf. Sava” din Berzunți – <i>Înaltpreasfințitul Adrian – apostolul iubirii de Dumnezeu și de aproapele</i>	83
20. Ierom. Antipa BURGHELEA – M-rea Antim, București – <i>Părintele Arhiepiscop Adrian – omul milosteniei, al simplității, al buneii rânduiei (și o scrisoare a IPS Adrian)</i>	87
21. Pr. Aurel GRIGORAȘ – Paris – <i>Întru pomenirea Înaltpreasfințitului Adrian</i>	93
22. Pr. prof. dr. Vasile NECHITA – Iași – <i>Înaltpreasfințitul Adrian – un arhipăstor în vremuri tulburi</i>	95
23. Pr. Vasile IRIMIA – Suceava – <i>Arhiepiscopul Adrian Hrițcu și Mănăstirea Gorovei</i>	105
24. Pr. Ioan ANTISTESCU – Plăieșu, jud. Neamț – <i>Câteva cuvinte despre un om – Arhiepiscopul Adrian Hrițcu</i>	110

25. Pr. Vasile Cristinel BALCANU – Asău – <i>Bucuria și emoția de a-l cunoaște și de a fi în preajma Înaltpreasfințitului Adrian Hrițcu</i>	113
26. Pr. Daniel PREPELIȚĂ – Comănești – <i>De la grandoarea Parisului la smerenia Pogolețului</i>	115
27. Pr. Ioan-Zaharie CURTEAN – Țibănești, Iași – <i>Arhiereul prin mâinile cărui am primit harul preoției</i>	118
28. Pr. Dumitru CARP – Bucium – <i>Am cunoscut un ierarh blând și plin de iubire – Înaltpreasfințitul Adrian</i>	121
29. Pr. Vasile VAIDA – Iași – <i>Arhiepiscopul Adrian Hrițcu – Un slujitor devotat în țară și străinătate</i>	125
30. Pr. prof. Nicolae CHIFĂR, Sibiu – <i>Arhiepiscopul Adrian Hrițcu – arhiereul smerit și devotat slujirii Bisericii</i>	129
31. Stavrofora Luciana AFLOAREI – stareța Mănăstirii Pogoleț – <i>Înaltpreasfințitul Adrian, părintele celor necăjiți (+ testamentul olograf și 3 scrisori al IPS Adrian adresate maicii starețe și celorlalte maici de la Pogoleț)</i>	133
32. Arhid. Viorel NEDELICU – Paris – <i>Întru pomenirea Înaltpreasfințitului Adrian</i>	140
33. Grigore ILISEI – <i>Însemnări la al 80-lea cerc al vieții</i>	142
34. Ing. prof. Rodica LEON, Iași – <i>Câteva amintiri despre IPS Adrian Hrițcu – unchiul meu</i>	145
Articole	147
Pr. Dumitru SOARE <i>Alegerea, hirotonia și instalarea P. Cuv. Arhim. Adrian Hrițcu în funcția de episcop-vicar al Arhiepiscopiei Iașilor</i>	149
Diac. Tiberiu MELEȘCAN <i>Alegerea, hirotonia și instalarea Preasfințitului Adrian Botoșaneanul ca Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Iașilor</i>	161
Alexandru M. IONIȚĂ <i>P.S. Adrian Hrițcu, noul episcop-vicar al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române pentru Europa Centrală și Occidentală</i>	187

Articol din <i>Dicționarul Teologilor Români</i>	189
Informații relevante extrase din revista <i>Romanian Orthodox Church News</i> , buletinul Sectorului de Relații Externe al Patriarhiei Române	191
Anexă foto	193

**EVOCĂRI ALE ÎNALTPREASFINȚITULUI
PĂRINTE ADRIAN HRIȚCU**

Un ierarh român misionar în Europa – Arhiepiscopul Adrian Hrițcu (1926-2013)

† DANIEL

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Mesajul Preafericitului Părinte DANIEL, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, la înmormântarea Arhiepiscopului Adrian Hrițcu, marți, 26 februarie 2013, Mănăstirea Pogreț, comuna Corbasca, județul Bacău:

Am aflat cu multă tristețe despre trecerea la cele veșnice a Înaltpreasfințitului Părinte Adrian, fost Arhiepiscop al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române pentru Europa Centrală și Occidentală.

Născut pe meleagurile botoșănene, în localitatea Știubieni, la data de 22 februarie 1926, Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Adrian a simțit din fragedă copilărie o chemare specială către viața duhovnicească și slujirea Bisericii.

Nepot al cântărețului bisericesc din sat și vecin cu biserica, tânărul Aurel – cum a fost numit la Taina Sfântului Botez – a îndrăgit de copil muzica bisericească, slujirea frumoasă și podoaba Casei Domnului, pe care urma să le cultive întreaga viață.

După absolvirea Școlii primare din satul natal, unde a fost un inspirat animator al serbărilor școlare și religioase, a urmat, între anii 1940-1944, cursurile Școlii de cântăreți din Mănăstirea Neamț. După revenirea din armată, a continuat studiile la Seminarul monahal din aceeași mănăstire, între anii 1948-1953, iar după absolvire s-a înscris la Institutul Teologic Universitar din București, devenind licențiat al acestuia în anul 1957.

Mai târziu, va aprofunda studiile teologice la Facultatea de Teologie din Fribourg – Elveția și la Institutul Ecumenic de la Bossey – Geneva.

Dând curs vocației monahale, la data de 26 octombrie 1950, a intrat ca frate la Mănăstirea Neamț, fiind tuns în monahism, în același an, la data de 9 decembrie, primind numele de Adrian.

La Praznicul *Bunei Vestiri* din anul 1951 este hirotonit diacon, slujind în această treaptă până în anul 1958. Ca ierodiacon, a slujit la Mănăstirea Neamț (1951-1953) și la Mănăstirea Plumbuita (1953-1958), unde a urmat și Școala de pictură bisericească.

Numit de Mitropolitul Moldovei și Sucevei din acea vreme, vrednicul de pomenire Patriarhul Iustin Moisescu, egumen la Mănăstirea Slatina (1957-1958) și profesor la Școala monahală de aici, ierodiaconul Adrian este hirotonit în treapta preoției.

Stareț între anii 1958-1959 al Schitului Durău din județul Neamț, din nou stareț al Slatinei pentru puțină vreme (1959), ieromonahul Adrian, apreciat de marele Mitropolit Iustin, este chemat la ascultare în cadrul Cancelariei Sfintei Arhiepiscopii a Iașilor ca exarh al mănăstirilor, iar pentru calitățile sale excepționale de slujitor, este numit și mare eclesiarh al Catedralei Mitropolitane din Iași, responsabilități pe care le va îndeplini până în anul 1973.

Recomandat Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române de către Mitropolitul Moldovei, ieromonahul Adrian Hrițcu este ridicat, în anul 1965, la rangul de arhimandrit.

Încredințat de calitățile sale dovedite în perioada cât i-a fost alături ca exarh, mai ales în perioada marilor șantiere de restaurare a mănăstirilor și a impozantelor clădiri de la Centrul Eparhial, Mitropolitul Iustin Moisescu l-a propus pe Arhimandritul Adrian Sfântului Sinod pentru demnitatea de Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Iașilor, fiind ales la data de 17 decembrie 1973 și hirotonit arhiereu la data de 24 ianuarie 1974.

În lucrarea sa arhierească la Iași s-a dovedit într-o măsură înaltă ascultătorul chiriarhului său, preluând multe din ostenele liturgice și de teren ale acestuia, dată fiind implicarea profundă a Mitropolitului Iustin în relațiile interbisericești, intercreștine și interreligioase ale Bisericii noastre, participarea sa frecventă la diverse congrese, adunări, conferințe și întruniri internaționale, precum și vizitele dese ale unor delegații sau personalități bisericești, academice sau politice la Iași sau în Mitropolia Moldovei și Sucevei.

De aceea, cele mai multe hirotonii, sfințiri de biserici, hramuri mănăstirești, vizite la șantierul de la așezămintele monahale și parohii, examenele de admitere și momentele festive de la Seminarul Teologic de la Mănăstirea Neamț și multe alte evenimente din viața eparhiei cădeau în sarcina Episcopului-vicar.

O grijă deosebită a arătat față de satul său natal, Știubieni, unde în anii grei ai comunismului a construit o adevărată catedrală, împodobită cu o frumoasă pictură și dotată prin grija sa cu toate cele necesare.

În anul 1980, la data de 16 iulie, a fost ales Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Misionare Ortodoxe Române pentru Europa Centrală și Occidentală, cu sediul la Paris, la puțină vreme apoi, fiind ridicat la treapta de Arhiepiscop, păstorind această eparhie până în toamna anului 1990, când a solicitat retragerea la pensie.

În această calitate, de ierarh aparținând unei Biserici de dincolo de *cortina de fier*, dar păstorind în lumea liberă, occidentală, s-a străduit, în condiții deosebit de grele din punct de vedere material, pastoral și politic, să păstreze unitatea clerului și credincioșilor ortodocși români, risipiți în atâtea țări europene: Franța, Germania, Austria, Italia, Spania, Portugalia, Danemarca, Suedia, Norvegia, Olanda, Belgia, Luxemburg; s-a îngrijit împreună cu preoții parohi de găsirea unor spații adecvate pentru sfintele slujbe, de împodobirea lor cu odoarele Sfintei noastre Biserici: catapetesme, icoane, sfinte vase, cărți de slujbă etc.

A transformat buletinul Arhiepiscopiei, *Vestitorul*, dintr-o revistă redactată la mașina de scris într-un jurnal de calitate. A inițiat și a coordonat apariția mai multor volume din *Almanahul Vestitorul*, apărute, de asemenea, în condiții remarcabile și conținând materiale importante pentru cunoașterea vieții bisericești a Diasporei românești din Europa Occidentală.

A intensificat ritmul și solemnitatea momentelor comemorative la mormintele eroilor români aflate în diverse țări europene și a cultivat prezența românească și îngrijirea mormintelor marilor personalități românești din cimitirele pariziene: Brâncuși, Enescu, Mitropolitul Visarion Puiu, Arhiepiscopul Teofil Ionescu etc., unele dintre ele proscrise în propria țară.

În condiții modeste și de cele mai multe ori singur a străbătut distanțe mari pentru a fi prezent la hramurile și evenimentele comunităților românești din toată Europa Occidentală.

A reprezentat Biserica noastră la numeroase întruniri interortodoxe și intercreștine. A cultivat relații frățești cu ceilalți ierarhi ai Diasporei ortodoxe și raporturi cordiale cu autoritățile civile și cu responsabilii Bisericilor care găzduiau comunitățile ortodoxe românești.

În anul 1990, când pentru Diaspora românească se întrezărea o nouă configurare a organizării bisericești, dată fiind migrația unui număr tot mai mare de români spre țările occidentale, Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Adrian s-a retras la pensie. A rămas la Paris, unde a trăit în modestie și smerenie, continuând lucrarea duhovnicească prin slujirea la diferite parohii ortodoxe din Paris sau din împrejurimile acestuia, la Mănăstirea românească *Buna Vestire* de la Rosiers, iar mai târziu chiar la Parohia românească *Sfinții Arhangheli* din strada Jean de Beauvais, determinând într-o anumită măsură revenirea acesteia, în anul 2009, sub omoforul Bisericii Mame.

În timpul verii poposea în țară, fie pentru tratament în așezămintele noastre de la Techirghiol sau de la Lacul Sărat, fie pentru odihnă în mănăstirile din Moldova, mai ales la Mănăstirile *Savu* și *Pogleț*, bucurându-se de prietenia și ospitalitatea Înaltpreasfințitului Părinte Arhiepiscop Eftimie al Romanului și Bacăului și a Preasfințitului Părinte Episcop-vicar Ioachim Băcăuanul, care i-a fost alături la Paris vreme de un deceniu.

Sfârșitul vieții sale pământești a fost marcat de o scurtă, dar grea suferință creștinește îndurată, cu răbdare și cu nădejde în milostivirea lui Dumnezeu.

La acest moment de vremelnică despărțire până la obșteasca Înviere îi aducem omagiul nostru pentru osteneala depusă în ogorul Sfintei noastre Biserici, în țară și departe de ea. Ne rugăm Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Cel înviat din morți, să așeze sufletul său în lumina cea neînserată a Împărăției cerurilor, în pacea și iubirea Preasfintei Treimi.

Veșnica lui pomenire din neam în neam!

Cuvânt la înmormântarea Arhiepiscopului Adrian Hrițcu

† TEOFAN

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Înaltpreasfințiile și preasfințiile voastre, iubiți frați preoți, cuvioasă maică stareță, cuvioase surori, dreptmăritori creștini!

Adresăm mulțumire Preafericitului Părinte Patriarh Daniel pentru cuvântul de mângâiere, cuvântul de binecuvântare adresat obștii creștinești adunate aici în jurul Înaltpreasfințitului Arhiepiscop Adrian.

Înaltpreasfințitul Adrian a avut o viață frumoasă pentru că Dumnezeu l-a binecuvântat să se nască în ținutul Botoșanilor, nu departe de locul în care a copilărit Sfântul Ioan Iacob Hozevitul sau părinții Cleopa, Paisie sau Dionisie de la Colciu. A avut o viață frumoasă pentru că Dumnezeu i-a binecuvântat pașii spre frumoase mănăstiri, spre adâncă și frumoasă viață monahală, viețuind în mod special în Sfânta Mănăstire Neamțu, dar și la Slatina, Durău sau Plumbuita.

A avut o viață frumoasă pentru că Dumnezeu l-a binecuvântat cu mulți ani să slujească Sfânta Catedrală a Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, să se bucure de prezența binecuvântatelor moaște ale Sfintei Parascheva, să slujească de nenumărate ori ca mare eclesiarh și Episcop-vicar în sfânta catedrală a Sfintei Mitropolii. A avut o viață frumoasă pentru că a avut binecuvântarea să-l cunoască de tânăr pe vrednicul de pomenire Mitropolit și Patriarh Iustin Moisescu. I-a fost ucenic, i-a fost apropiat colaborator în strădania Înaltpreasfinției Sale întru slujirea Domnului într-o perioadă dificilă.

A avut o viață frumoasă pentru că a cunoscut lumea liberă înainte de anul 1989 bucurându-se de prezența în capitala Franței și în Europa Occidentală, propovăduind cuvântul Evangheliei printre românii aflați

în bejenie departe de locurile natale. Putem spune că a avut o viață frumoasă și pentru faptul că a avut înțelepciunea să se retragă la un anumit moment din activitatea administrativă ca Arhiepiscop la Paris și să se bucure, iată, de frumusețea vieții monahale, revenind la ea după lucrarea administrativă acolo la Paris sau ca Episcop-vicar în Arhiepiscopia Iașilor.

Frumoasă i-a fost viața, dar deopotrivă ea i-a fost și grea. Căci numai un arhiereu care a slujit Biserica lui Hristos înainte de 1989 poate să mărturisească toate piedicile pe care autoritățile timpului le așezau în fața dorinței de slujire, de lucrare frumoasă în viața Bisericii din partea unui arhiereu. A cunoscut pe deplin această greutate a slujirii arhierești înainte de '89 atât aici, în Moldova, cât și în Europa Occidentală, unde, din păcate, nu toți românii l-au primit așa cum se cuvine, dar cu răbdarea definitorie pentru o viață de monah, Înaltpreasfințitul a știut până la urmă cum să zdrobească cerbicia unora dintre românii aflați departe de țară care nu cunoșteau adevărata durere a Bisericii noastre în acea perioadă.

A avut o viață grea pentru că nu ușoară i-a fost și retragerea. A avut momente de singurătate, momente de tristețe, dar acestea au fost trăite cu nădejde în Bunul Dumnezeu care răsplătește cu darurile și cu mântuirea Sa pe cei care iubesc podoaba casei Sale.

A avut însă bucuria să fie primit frumos de cel care i-a urmat ca slujitor al Bisericii Ortodoxe Române din Europa Occidentală, Înaltpreasfințitul Mitropolit Iosif. S-a bucurat de prietenia, de ajutorul și de protecția Înaltpreasfinției Sale, putând să slujească și să meargă oriunde în Arhiepiscopia Română de la Paris, bucurându-se în cele din urmă să fie primit cu foarte multă dragoste și de către cei care, cu mulți ani mai înainte, poate au stat mai departe de Înaltpreasfințitul în calitatea sa de arhiepiscop acolo, în obștea românească de la Paris.

S-a bucurat apoi de sprijinul Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului, de sprijinul și de prietenia și iubirea Arhiepiscopiei Iașilor, fiind prezent adesea în parohiile și mănăstirile din Mitropolia Moldovei și Bucovinei, fiind primit cu dragoste, cu respect, cu considerația care se cuvine unui arhiereu al Bisericii lui Hristos.

A găsit aici, în această mănăstire, departe de agitația lumii, un colț de liniște. Cu certitudine, primele clipe ale vieții sale de monah în Mănăstirea Neamțu, în liniștea lavrei de acolo, le-a retrăit aici, în această

mănăstire, în acest schit smerit, unde Înaltpreasfinția Sa, cu certitudine, a simțit o adâncime de viață duhovnicească, monahală, adevărată. Foarte obișnuit cu saloanele cele mărețe ale Parisului, cu frumoasele și impunătoarele reședințe, unde ar fi putut să se retragă, la Centrul Eparhial de la Iași, sau la Mănăstirea Neamțu unde i s-a pus la dispoziție casa Patriarhului Nicodim Munteanu, a preferat însă să vină aici. Mai departe de agitația lumii să se bucure de sfintele slujbe, de respectul și de considerația cuvioaselor maici de aici, văzând noi, arhieriei, în aceasta o altă latură pe care poate n-am cunoscut-o îndeajuns în viața Înaltpreasfințitului Arhiepiscop Adrian.

Deși și ca arhiepiscop în funcțiune, în ciuda rangului mare pe care-l avea, cunoscându-l și eu, și Înaltpreasfințitul Iosif, și Preasfințitul Ioachim în strădania sa de la Paris înainte de '89 sau după '89, Înaltpreasfinția Sa știa să se aplece și la nevoile unui simplu ieromonah, să slujească singur, de cele mai multe ori fără diaconi în parohiile din Paris sau din împrejurimi. Doar maica Ermionia știe toată zdroaba și toată smerenia Înaltpreasfinției Sale în anii de atunci și mai aproape de noi, din vremea noastră.

Dumnezeu să-L odihnească în pace, să-i ierte păcatele pe care și el, ca orice om, cum spune românul de la vlădică până la opincă, le-o fi săvârșit în această viață. Noi să-i cerem iertare, căci cu siguranță cu gândul, cu cuvântul sau chiar cu fapta unii dintre cei de față sau cei departe de aici i-au greșit și i-am greșit Înaltpreasfințitului Arhiepiscop Adrian, să ne ierte de toate cele făcute cum nu se cuvine de către noi în viața Înaltpreasfinției Sale, să se roage acolo unde a ajuns, la tronul Preasfintei Treimi pentru noi cei încă rămași în valea plângerii acestei lumi.

Să răsplătească Dumnezeu cum știe El mai bine dragostea Preasfințitului Episcop Ioachim, dragostea măicuțelor și grija lor pentru ca bătrânețile încărcate de ani ale Înaltpreasfințitului Arhiepiscop Adrian să fie mai ușoare aici, sub streășina acestei sfinte mănăstiri.

Dumnezeu să-l odihnească cu dreptii, iar noi să ne rugăm pentru odihna sufletului său!

Arhiepiscopul Adrian Hrițcu – o viață cât o carte de istorie

† TEOFAN

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Înaltpreasfințitul Părinte Adrian Hrițcu (1926-2013) se numără între ierarhii care au traversat, deopotrivă, mare parte din perioada regimului comunist, precum și o lungă perioadă post-decembristă. A fost un om apreciat de foarte mulți, dar și neînțeleș, de asemenea, de mulți. Și unora, și altora, a avut tăria și înțelepciunea de a le răspunde cu o aceeași dragoste. Caracterizat printr-o mare discreție proverbială, lucrarea sa în ogorul Bisericii se face cunoscută mai degrabă după trecerea la cele veșnice decât în timpul vieții sale.

Vlădica Adrian a avut întotdeauna o legătură specială cu zona Moldovei: de la Știubenii locului de naștere până la Neamțul primilor pași în monahism, de la Iași slujirii arhieresti și până la Pogolețul băcăuan în care a ales să fie înmormântat. Rod al monahismului moldav, a fost el însuși păstor de obști monahale la Slatina (1957, ca egumen, și 1959, ca stareț) și la Schitul Durău (1958-1959). Dumnezeu l-a binecuvântat și cu mulți ani de slujire la Iași, bucurându-se de ocrotirea Sfintei Cuvioase Parascheva. Aici a fost mare eclesiarh la Catedrala Mitropolitană și exarh al mănăstirilor din Arhiepiscopia Iașilor (1959-1973), slujind apoi ca Episcop-vicar cu titulatura „Botoșăneanul” (1974-1980).

A fost ucenic de nădejde al Patriarhului Iustin Moiescu în slujirea sa ca Mitropolit la Iași, fiind un sprijin al acestuia, spre exemplu, în amplele lucrări de restaurare ale unor monumente din eparhie sau în zidirea clădirilor Centrului Eparhial proiectate de G.M. Cantacuzino. Fiind exarh al mănăstirilor în acele vremuri învolburate, Vlădica Adrian

a purtat pe sufletul său rănilor provocate monahismului de acel nedrept Decret 410 din 1959. Practic, începând din acest moment, viața îi va fi mereu presărată cu alte și alte pătimiri. Pe toate le-a primit însă cu multă răbdare și cu încredere în purtarea de grijă a Domnului.

Din 1980, vreme de zece ani a împlinit dificila misiune de a păstori comunitățile de credincioși români din Arhiepiscopia Ortodoxă Română pentru Europa Centrală și Occidentală. În acele vremuri grele pentru țară, unele comunități din diaspora erau atașate de Patriarhia Română, altele nu doreau să aibă vreo legătură nici măcar cu autoritățile bisericești din România, condusă pe atunci de regimul comunist. O uriașă provocare pentru Arhiepiscopul Adrian Hrițcu, un context extrem de complicat și, nu rareori, tensionat.

Ca arhipăstor s-a impus treptat, firesc, nu uzând de autoritatea conferită de rangul său, ci prin slujire și modestie. Locuia într-un apartament auster la Paris, fără a avea consilieri sau alte persoane angrenate în aparatul administrativ. Nu avea nici măcar diacon sau vreun mijloc de transport personal. Unii au refuzat să-l cunoască îndeaproape și s-au apropiat de dânsul abia după 1990. Și-au dat seama repede de noblețea sufletului său și mulți chiar și-au cerut iertare pentru atitudinea de împotrivire de până-n 1989.

În Occident, Vlădica Adrian a cunoscut și multe bucurii, dar a trăit și drama depărtării de țară. După pensionare, în toamna anului 1990, s-a retras mult în sine. Au fost și momente de singurătate și de tristețe. Dar toate acestea au fost trăite cu nădejdea la Dumnezeu, căutând mereu să fie de folos Bisericii. Și-a împărțit viața în două: o parte în România, o altă parte în afara țării, acolo unde era solicitat la diferite slujbe de către ierarhii români și de către diferite comunități.

Știubenii Botoșanilor, locul natal, i-a fost mereu drag sufletului său. S-a bucurat foarte mult de inițiativa înființării unei mănăstiri în acest sat, apoi de lucrarea Părintelui Stareț Melchisedec Sandu, precum și de tot ajutorul pe care l-a dat acestei sfinte mănăstiri Preasfințitul Varlaam Ploieșteanul, de obârșie din aceeași localitate. De fapt, după 1990 o frumoasă prietenie i-a legat pe cei doi ierarhi. A purtat însă cu sine în acei ani și o mare durere vizavi de biserica parohială.

În simplitate a trăit înainte de 1989, în și mai mare simplitate a căutat să trăiască după acest an Vlădica Adrian. În țară s-a atașat de una dintre cele mai sărace mănăstiri, cea de la Pogleş, din județul Bacău,

unde se retrăgea adesea și pe care a sprijinit-o material din puținul pensiei sale. Aici a și dorit să fie înmormântat, alături de Părintele Calistrat, cel ce i-a fost duhovnic în ultima parte a vieții. La trei zile după ce pe 23 februarie 2013 a trecut la Domnul, această mănăstire de maici primea mulțime de pelerini – arhieriei, preoți și credincioși de prin țară și din străinătate. Cel ce bătuse cărările Occidentului în lung și în lat își încredința trupul neînsuflețit în pământul smerit și retras al Pogletului. O ultimă secvență din traseul pământesc al vieții sale în deplin acord cu întreaga sa viață.

Dacă ar fi să alegem un cuvânt din Evanghelie care să rezume cel mai bine viața Arhiepiscopului Adrian Hrițcu, cred că acela ar fi îndemnul Mântuitorului: „Învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă sufletelor voastre” (Matei 11, 29). Această binemeritată odihnă avem nădejde și încredințare că o va fi aflat și vrednicul de pomenire Arhiepiscop Adrian Hrițcu.